

Plotseling beroemd

Het begon allemaal toen mijn beste vriend Dinu en ik op de eerste dag na de voorjaarsvakantie terug op school kwamen.

Toen we halverwege de lunchpauze de kantine binnenkwamen, was iedereen meteen stil, stootte elkaar aan, keek in onze richting en fluisterde bewonderend. Ik draaide me om en keek of er na ons soms een of andere superster binnen was gekomen. Maar er was niemand anders dan wij: Dinu en ik.

Ik trok mijn wenkbrauwen op naar Dinu. Hij komt uit Roemenië, is groot en was vroeger nogal een pestkop.

Nu is hij mijn beste vriend.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg hij in het Oudgrieks. De afgelopen twee weken hadden we samen een taal cursus gevolgd in Italië.

‘Geen idee,’ antwoordde ik – ook in het Oudgrieks, zodat niemand ons kon verstaan. ‘Misschien zijn ze erachter gekomen wat we begin dit jaar hebben gedaan?’

‘Echt niet,’ zei hij. ‘En zelfs als ze het wisten, zouden ze er niet van onder de indruk zijn.’

‘Je zult wel gelijk hebben.’

Terwijl ik macaroni met kaas en boontjes opschepte, keek ik naar Dinu, die gebakken aardappels koos met alles erop en eraan.

Hij zag er goed uit. De Italiaanse zon had zijn haar gebleekt van boterblond naar citroenblond. In zijn witte T-shirt kwamen zijn gebruide huid en spieren goed uit.

‘Misschien staren ze omdat we er goed uitzien?’

Dinu duwde zijn borstkas naar voren. ‘Omdat ik er goed uitzie, bedoel je.’ Hij grijnsde.

Ik zuchtte. Dinu had gelijk. Ik heb dan wel een mooi gebit, een gave huid en glanzend haar, maar ik ben de kleinste van onze klas en heb een hoog piepstemmetje.

Zelfs mijn Italiaans-bruine kleurtje maakte me niet cool.

Dus waarom die bewonderende blikken?

Dinu en ik liepen naar de tafel aan de andere kant van de kantine, waar onze vrienden van de Latijnse Club meestal zaten.

Iedereen keek ons stralend aan, van de grote laatstejaars rugbyspelers en de zelfverzekerde leerlingen uit de derde tot de milieubewuste brugklassers. Zelfs de gemene meiden uit onze klas leken geïnteresseerd.

‘Waarom glimlacht iedereen naar ons?’ vroeg Dinu, nog steeds in Oudgrieks.

‘*Oedén oida,*’ antwoordde ik. Ik weet niets.

‘Dinu! Alex! Kom hier zitten!’ riep een van de gemene meiden.

Ze heette Chastity. Haar vader was een popster die niet in privé scholen geloofde en zij was het knapste en gemeenste meisje op Wandsworth Academy. Ze had blauwe haarpunten en een vlindertatoeage in haar nek.

Yep. Een echte tatoeage.

Zelfs de leraren waren bang voor haar.

Ik bleef staan en keek naar Dinu. ‘Wil je bij hen gaan zitten?’

‘Misschien wel,’ antwoordde Dinu.

Ik liet hem naast Chastity plaatsnemen en zette mijn eigen dienblad met eten naast dat van Kiana. Kiana is half Jamaicaans, heeft kleine zwarte krulletjes, een bruine huid en goudkleurige ogen. Ze is wat mijn oma *petite* zou noemen, dat is Frans voor klein, maar volmaakt gevormd.

‘Wat voor taal spraken jullie net?’ vroeg Chastity, die haar hand door haar blauwgepunte haar haalde.

‘Eh, Oudgrieks,’ zei ik. ‘We zijn net terug van een intensieve cursus in Italië. We zaten daar in een *palazzo* in de buurt van Rome.’

Ik zette me schrap voor spottend gelach. In plaats daarvan verzochtte het derde meisje aan tafel, Maude: ‘Ik vind het geweldig zoals je *palazzo* uitspreekt.’

‘Het is Italiaans voor “paleis”,’ zei ik. Mijn stem piepte meer dan ik leuk vond, maar dat leek niemand te merken. Ik praatte door: ‘Het was een groot huis met muurschilderingen, een reusachtige tuin en uitzicht op Rome.’

Chastity leunde naar voren. ‘Is het waar dat jullie daar zaten op kosten van Mannasoft Games?’

‘Alleen maar omdat jullie gereageerd hebben op YouTube?’ voegde Kiana daaraan toe.

‘Ja.’ Dinu keek tevreden. ‘We hebben een gids voor hun laatste platformspel gepost en dat vonden ze leuk. Dus nu helpen we ze als consultants.’

‘Mannasoft Games zijn geweldig,’ zei Maude. Haar roze haarpunten pasten precies bij de kleur van haar lippenstift.

‘Houden jullie van computergames die in de oude wereld spelen?’ vroeg ik, terwijl de vork met pasta onderweg naar mijn mond stil bleef hangen.

‘Duh,’ zei Chastity, en Maude zei: ‘Tuurlijk.’

‘Dan vind je het misschien leuk om te weten dat we hen ook gaan helpen bij hun volgende game. Die speelt zich af in het oude Athene. Daarom hadden ze ons naar Italië gestuurd: om Oudgrieks te leren.’

‘Ik dacht dat ze Latijn spraken in Italië,’ zei Maude.

‘Nee, Italiaans,’ zei Chastity. ‘Latijn is een dode taal.’

Ik moest mezelf knijpen. De coolste meisjes van de klas hadden het over Oudgrieks en Latijn.

In gedachten riep ik keihard: *wat is er in vredesnaam gebeurd in de twee weken dat we weg waren?*

Gemene meiden

Ik keek naar Dinu en hij naar mij. We konden allebei niet geloven dat de gemene meiden van Wandsworth Academy belangstelling hadden voor de cursus Oudgrieks die wij tijdens onze vakantie hadden gevolgd.

‘Eh... Chastity heeft gelijk,’ zei ik. ‘In Italië spreken ze Italiaans. Maar dit was een speciale opleiding in twee dode talen: Latijn en Oudgrieks.’

‘Zeg eens iets in het Oudgrieks!’ zwijmelde Maude.

Dinu grinnikte en boog voorover. ‘Je bent zo hot dat je Troje zou kunnen platbranden,’ zei hij in het Grieks.

‘Dinu!’ beet ik hem toe, ook in het Grieks. ‘Doe even serieus!’

‘Wat zei hij?’ vroeg Maude, die haar babyblauwe ogen op mij richtte.

Ik dacht snel na en antwoordde: ‘Hij zei dat je zo mooi bent als Helena van Troje, wier gezicht duizend schepen zee deed kiezen. Jullie allemaal!’ voegde ik er gehaast aan toe, en ik keek hen om de beurt aan.

Chastity en Kiana rolden met hun ogen naar elkaar, maar Maude giechelde.

Ik nam een grote hap pasta, maar mijn keel was droog door de paniek en ik verslikte me erin. Heel even was ik bang dat ik dood zou gaan waar ze bij zaten, maar hun zachte klopjes op mijn rug en een grote slok water hielpen me het door te slikken.

Dinu rolde met zijn ogen. Het was duidelijk wat hij bedoelde: *Ik kan met jou ook nergens komen.*

Ik depte mijn tranende ogen droog met een servetje. Kon het nog sulliger?

En toch deden de gemene meiden nog steeds aardig tegen me.

‘Hé, waarom komen jullie zaterdag niet naar mij?’ vroeg Chastity. ‘Mijn ouders zijn die avond niet thuis en we gaan een multiplayer-sessie houden van de beste platformgame aller tijden.’

Kiana knipoogde. ‘Je weet vast wel welke game we bedoelen.’

Ik viel zowat flauw. De knapste meisjes van onze klas nodigden ons uit om een game te komen spelen? Er was echt iets mis met het heeal.

Op de een of andere manier wisten Dinu en ik de rest van de lunchpauze door te komen. We vertelden de meisjes over onze vakantie in Rome en wat we daar allemaal gezien en gedaan hadden. Toen de bel ging, stonden ze op en keken ons stralend aan terwijl ze hun dienbladen wegbrachten.

Dinu en ik bleven verbijsterd zitten.

‘Wat was dat nou?’ vroeg ik hem.

‘Geen idee.’

‘Zijn we teruggekeerd in een parallel universum?’ vroeg ik. ‘Moeten we meneer Kakstem bellen?’

Dinu en ik waren een paar maanden geleden teruggekeerd van een supergeheime reis. Daarna waren we ondervraagd door een man

van de regering die we meneer Kakstem noemden. Hij had gezegd dat we hem moesten waarschuwen als ons iets aan de wereld opviel wat anders was dan vóór ons vertrek. De dagen, weken en maanden daarna hadden we geen van beiden iets gezien wat niet leek te kloppen. Maar nu begon ik te twijfelen.

De kantine liep leeg en we wilden net onze dienbladen gaan wegbrengen toen Dinu's jongere zusje zich op de stoel naast hem liet neervallen, tegenover mij.

'Jullie hebben zeker geen idee wat er aan de hand is, of wel?' vroeg ze.

De elfjarige Crina ging voor de eco-radical look met een groene bril en haar muisbruine haar in vlechten. Dinu had het knappe uiterlijk van de familie, maar zij had de hersenen.

'Nee,' antwoordde ik, 'geen flauw idee.'

Crina keek over de rand van haar groene montuur. 'Hebben jullie ooit van Bluzie Steenberg gehoord?'

'Die zangeres met roze haar die jij zo leuk vindt?' vroeg Dinu.

'Die muziek maakt vanuit haar garage?' vulde ik hem aan.

Crina knikte. 'Deze week heeft ze paars haar,' zei ze. 'Maar die bedoel ik inderdaad.'

'Ja, en?' zei ik. 'Wat heeft zij met ons te maken?'

'Bluzie schijnt een beetje een nerd te zijn, die dol is op computer-games. Weet je nog die reactie van jullie op YouTube over de game die in Romeins Londen speelt? Ze vindt het geweldig en noemt jullie in haar laatste nummer zelfs bij naam.'

'Dat meen je niet,' zei ik.

'Jawel. Het nummer heet *Take me back*, en er zit een stukje in dat zo gaat: "*Take me back, Alex and Dinu; I'll go anywhere with you...*"

Dinu grijnsde als een idioot, maar ik kon het nog steeds niet bevatten. ‘Zijn we opeens cool omdat een meisje van zestien een nummer heeft geschreven over onze YouTubereactie op een computergame?’

Crina rolde met haar ogen. ‘Bluzie heeft vijftig miljoen volgers en duizenden mensen sampelen haar nummers via de muziekapp. Iedereen is gek op haar, van peuters tot tieners tot oma’s. Kunnen jullie een andere reden bedenken waarom iedereen op school jullie cool vindt?’

Dinu en ik keken elkaar aan.

‘Je denkt toch niet dat het is omdat jullie zijn teruggegaan in de tijd?’ vroeg ze.

Mijn mond viel open en Dinu’s blauwe ogen puilden uit hun kassen.

Op de een of andere manier had zijn zusje ons goed bewaarde geheim ontdekt.

Maar hoe?

Breng me terug

Vorig jaar vonden Dinu en ik elkaar min of meer toevallig omdat we allebei nieuw waren op Wandsworth Academy.

Misschien was het omdat hij de grootste van de klas was en ik de kleinste, maar Dinu pikte elke morgen mijn chips in.

In elk geval had ik het in die tijd niet erg naar mijn zin op school.

Toen bood een krankzinnige gigamiljardair die Solomon Daisy heette, me vijf miljoen pond aan als ik terugging in de tijd om een meisje uit Romeins Londen te zoeken. Er waren maar drie regels waar ik me aan moest houden:

1. Je moet zonder kleren vertrekken en zonder kleren terugkomen.
2. Je mag alleen drinken, niet eten.
3. Zo min mogelijk interactie met de mensen.

Natuurlijk nam ik de klus aan. Zou jij dat niet gedaan hebben? Met zo veel geld kun je een leuke flat in het centrum van Londen met twee slaapkamers en twee badkamers kopen en dan blijft er nog genoeg over voor een goede school met kleine klassen en zonder pestkoppen.

Maar nadat ik in het diepste geheim door het tijdportaal was gegaan, was Dinu er vlak na mij doorheen gesprongen. Omdat hij niet op de hoogte was van de regels, kwam hij met een volle maag door het portaal, en ondervond hij de vreselijke gevolgen van het overtreden van de tweede regel: *Je mag alleen drinken, niet eten.*

Eerst was ik woest omdat ik werd opgezadeld met Dinu de pestkop, maar als je samen bijna tweeduizend jaar terug in de tijd wordt gestuurd, scheidt dat een band. In de straten van Romeins Londen kwamen we erachter dat we elkaar nodig hadden.

Toen we terug waren, bleven we vrienden.

Dinu kwam zelfs bij de Latijnse Club. Al was dat vooral voor de gratis paprikachips die we aan het eind altijd krijgen van juf Forte.

Soms zag ik anderen naar ons kijken als we samen door de gang liepen. Ik wist dat ze zich afvroegen hoe wij in vredesnaam maten waren geworden. Het ene moment pikte Dinu mijn chips in en het volgende waren we opeens vrienden.

Niemand wist hoe dat zo plotseling was gekomen.

Maar nu bleek toch iemand te weten wat ons bij elkaar had gebracht.

En dat was nog wel Dinu's irritante zusje. Ze zat daar met een 'Red de planeet'-button op haar T-shirt en keek me door haar brillen-glazen aan.

'Dinu!' fluisterde ik boos. 'Je mocht niemand erover vertellen!'

'Dat heb ik niet gedaan! Echt niet!'

'Dinu heeft het me niet verteld.' Crina trok haar wenkbrauwen naar me op. 'Dat heb jij gedaan.'

'Ik?' piepte ik.

'Ja, een paar weken geleden, voordat Dinu en jij naar Italië gingen, hoorde ik jullie in zijn slaapkamer praten.'

‘Hé!’ zei Dinu. ‘Je kunt ons onmogelijk gehoord hebben zonder je oor tegen de muur te drukken.’

Crina glimlachte tevreden. ‘Natuurlijk heb ik mijn oor niet tegen de muur gedrukt. Je hoort het veel beter als je een leeg glas tussen je oor en de muur houdt.’

Dinu schold haar in het Roemeens uit.

‘Denk om je taalgebruik!’ zei Crina, zo koel als een pepermuntijsje.

‘Heb je er met iemand over gepraat?’ vroeg ik. ‘Luister goed, Crina, je mag niemand erover vertellen.’

Ze zuchtte. ‘Natuurlijk heb ik het niet verteld. En ik beloof jullie dat ik dat nooit zal doen.’

‘Godzijdank!’ zei ik met een zucht.

‘Op één voorwaarde.’ Ze boog dichter naar ons toe.

‘Geen voorwaarden!’ zei Dinu met zijn tanden op elkaar geklemd. ‘Geen sprake van.’

Crina negeerde hem en hield haar bruine ogen strak op mij gericht. ‘Mijn voorwaarde is dat jullie me meenemen wanneer jullie weer teruggaan in de tijd.’

Ik dacht daar even over na en begon toen zachtjes te grinniken. ‘Tuurlijk.’ Ik sloeg mijn armen over elkaar en leunde achterover. ‘De volgende keer mag je met ons mee.’ Ik zweeg even voor extra effect. ‘Alleen komt er geen volgende keer! De man die ons heeft teruggestuurd zit voor de rest van zijn leven in de gevangenis. En ik ben er vrij zeker van dat ze de sleutel hebben weggegooid.’

‘Wegwezen dus, zusje.’ Dinu haalde een kam door zijn haar. ‘We zijn nu populair. We willen niet met jouw soort gezien worden.’

Crina keek ons kwaad aan. ‘Weet je wat jullie probleem is? Jullie willen rijk en beroemd worden. Maar als ik jullie was, zou ik me druk maken om dingen die er echt toe doen.’

‘Wat?’ zei ik spottend. ‘Zoals de wereld redden?’

‘Precies!’ Ze stond op en keek op ons neer. ‘Geniet van jullie populariteit. Het zal niet lang duren. Zodra Bluzie een nieuw nummer uitbrengt, zijn jullie geschiedenis.’

Ik keek Dinu aan en zei in Oudgrieks: ‘Ik geloof dat we het advies van je zus moeten opvolgen. Laten we van elk moment genieten. Gaan we zaterdag gamen met de gemene meiden?’

‘*Carpe diem!*’ zei Dinu, en hij gaf me een boks.

Ik lachte om Crina’s gezichtsuitdrukking. Ze had geen idee wat we zeiden en er kwam zowat stoom uit haar oren.

‘Jullie denken dat jullie zo vreselijk slim zijn,’ gromde ze. Daarna stampte ze weg.

‘We zijn ook slim,’ zei ik tegen Dinu.

Later die dag voelden we ons niet alleen slim, maar ook rijk: Manasoft Games mailde ons, feliciteerde ons met het feit dat we in Bluzies lied werden genoemd en bood ons en onze families een vlucht en een volledig betaald luxe verblijf van twee weken in Athene aan het begin van de zomervakantie aan.

En toen ik dat weekend naast Kiana op de bank zat en we *Terug naar Londinium* speelden met Dinu en Chastity, voelde ik me een superheld.

Het. Was. Geweldig!

Geen wonder dat iedereen populair, rijk en beroemd wil zijn.

Plato's dialogen

Mijn oma vertelde me dat iedereen op aarde ooit tijdens zijn leven een kwartiertje beroemd is. Ik heb geen idee wie dat gezegd heeft.

Diegene zal nu dan wel niet meer beroemd zijn.

Hoe dan ook, voor Dinu en mij was het heel wat meer dan een kwartiertje. We genoten bijna een hele maand van onze beroemdheid. Bluzies nummer bleef in de hitlijsten staan en de gids die we bij *Terug naar Londinium* van Mannasoft Games hadden geschreven was al snel meer dan drie miljoen keer bekeken.

We gingen naar feestjes, zaten bij de coole leerlingen aan tafel en zelfs de leraren waren aardiger tegen ons dan anders.

Voor de zomertalentenjacht van school deden Dinu en ik een soort komische act waarin ik de pientere nerd was en Dinu cool, maar dik. Het was een parodie op ons YouTubecommentaar, maar in plaats van terug te gaan naar Romeins Londen deden we alsof we naar de tijd gingen dat onze leraren jong waren... De tijd van de holenmensen, snap je?

We kregen een staande ovatie.

Die bewondering gaf me zo'n goed gevoel dat ik zelfs een paar millimeter groeide. Ik was nog steeds de kleinste van de klas, maar ik kon nu wel mijn vriendin Kiana ongeveer recht in de ogen kijken.

Ja, je leest het goed: vriendin.

Het is wel zo dat Kiana en ik weinig interesses deelden, dat ik alleen op school haar hand mocht vasthouden en dat ze zelden bij me thuiskwam en wanneer ze dat wel deed met haar ogen rolde wanneer ik computergames voorstelde die we konden spelen.

Maar toch...

Een vriendin!

Je hoorde mij niet klagen.

Wanneer ik door de gang liep, kreeg ik boksen en jaloerse blikken van mijn medeleerlingen. Hoe had ik er ooit over kunnen denken om van Wandsworth Academy af te gaan?

Na een maand of zo begon onze populariteit iets af te zwakken. Kiana leek altijd een smoes te hebben wanneer ik haar uitnodigde bij mij thuis een computergame te komen spelen en ik mocht niet langer haar hand vasthouden op school.

Maar toen begonnen de advertenties bij ons YouTubecommentaar geld op te leveren en dat betekende dat Dinu en ik extra zakgeld hadden. We konden ons Air Force One-schoenen en Off White-rugzakken veroorloven. En toen ik een zilveren armbandje voor Kiana kocht met een hartje eraan waar 'K en A' in gegraveerd was, mocht ik haar hand weer vasthouden.

Het enige vervelende was Dinu's irritante zusje Crina, met haar groene bril en boze buttons.

'Ik ga deze zomer niet met jullie mee naar Athene,' zei ze elke keer als ik bij hen meeat. 'Ik wil geen gigantische CO₂-voetafdruk achterlaten.'

‘Als je niet met ons meegaat naar Athene, waarom lees je dan Plato’s dialogen?’ vroeg Dinu op een vrijdagavond terwijl hij zure room over zijn *mamaliga*, maïspap, schepte.

Crina’s wangen kleurden roze. ‘Hoe weet jij dat?’

‘Je bent niet de enige die kan spioneren,’ zei hij met een tevreden lachje.

‘Wat zijn platologen?’ vroeg de vijfjarige Mari.

‘Plato’s dialogen,’ zei Crina en ze glimlachte naar haar kleine zusje. ‘Plato was een beroemde filosoof in het oude Griekenland. Hij schreef over Socrates, een andere filosoof.’

‘Fisologen zijn niet leuk. Ik hou van Dodo.’ Mari hield Dodo omhoog, de teddybeer die ze altijd en overal bij zich had.

Dinu snoof en zei: ‘Wat een vergelijking.’

Crina keek hem streng aan. ‘Dat is prima,’ zei ze tegen Mari. ‘Een filosoof is iemand die nadenkt over de zin van het leven. En een diaoloog betekent alleen maar dat je samen ergens over praat.’

Ik keek Crina aan. ‘Maar waarom lees je dan Plato’s dialogen als je toch niet meegaat naar Athene?’

Dinu’s moeder zei: ‘Natuurlijk gaat ze mee. Het is niet beleefd om zo’n vriendelijke uitnodiging te weigeren.’

Anders dan haar drie kinderen, die al bijna perfect Engels spraken, had mevrouw Balan nog een zwaar Roemeens accent.

Ik mocht haar graag. Ze was klein en fijntjes en had grote bruine ogen. Soms omhelsde ze me en kustte me op mijn voorhoofd, zoals mijn moeder altijd deed.

Ik had een beetje medelijden met mevrouw Balan omdat meneer Balan, die op een bouwplaats werkte, zo weinig thuis was. ‘Denkt u dat uw man ook mee kan?’ vroeg ik. ‘Hij is ook uitgenodigd.’